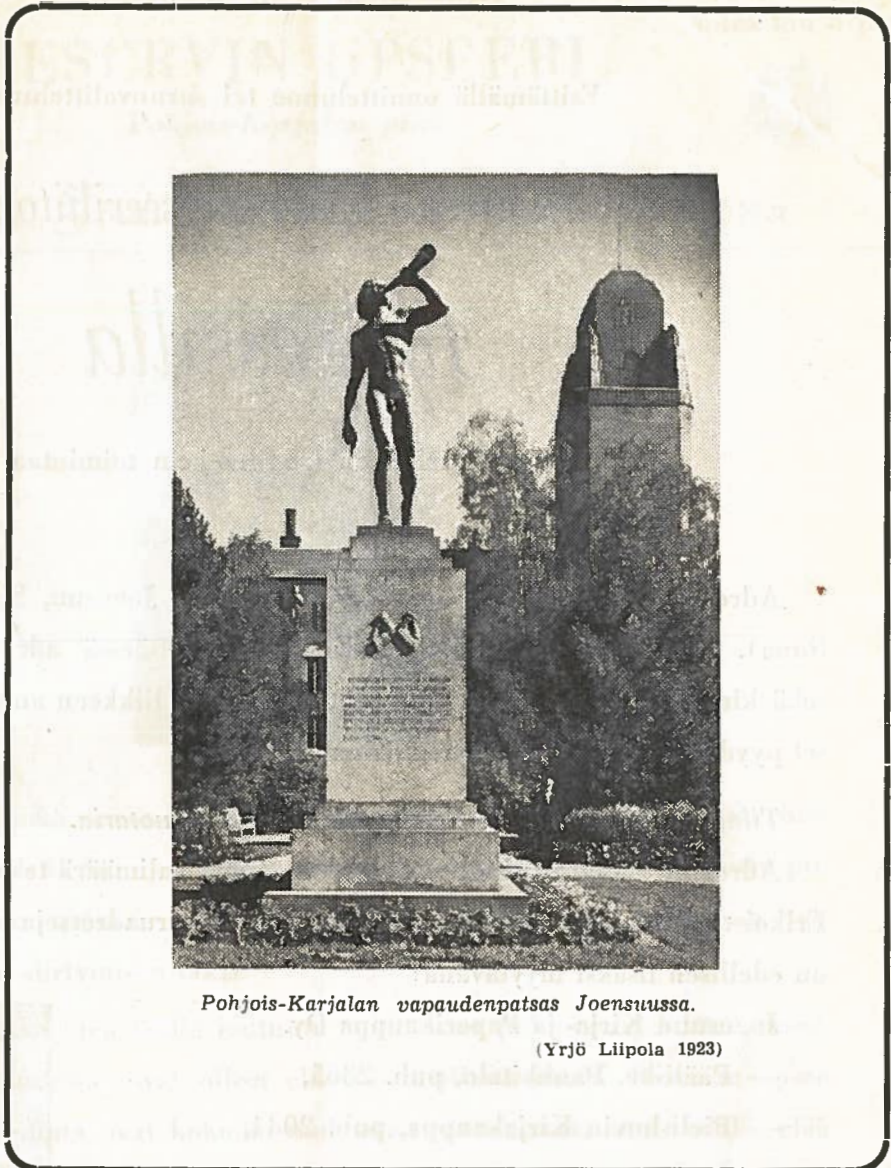

"Mitä lieneekin
aarteita Suomessa.
toki kallehin
on vapaus."

F. E. Sillanpää

Pohjois-Karjalan vapaudenpatsas Joensuussa.

(Yrjö Liipola 1923)

Pohjois-Karjala

Joensuun ja ympäristön

Reservin Upseeri

N:o 5

Itsenäisyyspäivän ja joulujulkaisu 1953 ✓

Esittämällä onnittelunne tai surunvalittelunne

Suomen Reserviupseeriliiton

Adressilla

tuette parhaiden kerhojen toimintaa.

Adressipalvelumme sijaitsee Koivula Oy:ssä, Joensuu, Siltakatu 12 (Yhdyslinna). Puh. 2051. Adressipalvelu hoitaa pyydettyä adressit määräpaikkaan sekä kirjoittaa tekstit. Tilauksia otetaan vastaan liikkeen aukioloaikoina. Tilaukset pyydetään jättämään mahdollisimman ajoissa.

Tilauksia tehtäessä kysyttävä neiti Sinikka Huotaria.

Adressin vähimmäishinta teksteineen (normaalimäärä tekstiä) on mk 300: —. Erikoistekstauksista sovittava erikseen. Myös koruadresseja saatavana. Adresseja on edellisen lisäksi myytävänä:

Joensuun Kirja- ja Paperikauppa Oy.

— Pääliike, Pankkitalo, puh. 2365,

— Pielishovin Kirjakauppa, puh. 2044,

— Niinivaaran Kirjakauppa, puh. 2128,

Kansallis-Osake-Pankki Joensuussa,

Pohjoismaiden Yhdyspankki Joensuussa,

T:mi Emil Mannerheim Joensuussa ja

Karjalaisen Paperikauppa Joensuussa

sekä reserviupseerikerhot Nurmeksessa,

Lieksassa, Ilomantsissa, Joensuussa, Ki-

teellä, Tohmajärvellä ja Outokummussa.

Kerhoja kehoitetaan ilmoittamaan myyntipaikkansa.

Joensuun ja ympäristön
RESERVIN UPSEERI

Pohjois-Karjalan piiri

Rauhallista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta

Allekirjoittanut, joka on vuodesta 1947 ollut Joensuun Reserviupseerikerhon ja vuodesta 1952 samalla Suomen Reserviupseeriliiton Pohjois-Karjalan piirin puheenjohtajana, joutuu jättämään nämä luottamustehtävät vuoden vaihteessa toiselle paikkakunnalle siirtymisen takia.

Nämä vuodet, jotka olen täällä joutunut toimimaan pohjoiskarjalaisten reservin upseerien keskuudessa, ovat olleet elämäni miellyttävimpiä. Reservin upseerien yhteistyö ja toiminta ovat kokonaisuudessaan osoittaneet, että täällä elää vielä sama maanpuolustushenki, joka on menneinä kohtalon vuosina ollut tunnusomaista pohjoiskarjalaisille. Eri kerhojen toiminta on vuosi vuodelta voimakkaasti vilkastunut ja monipuolistunut. Erikoisesti on sydäntäni lämmittänyt henkisen ja hengellisen toiminnan vuosi vuodelta saavuttanut yhä suurempi kannatus. Niin sodissa karaistuneet vanhat reservin upseerit kuin myöskin nuoren polven miehet ovat työskennelleet kiinteässä yhteistyössä ja kehittäneet itseään vastuunalaisia tehtäviään varten sekä henkisesti että ruumiillisesti.

Minulle jää täältä vain miellyttäviä muistoja.

Nyt erotessani pohjoiskarjalaisesta veljespiiristä, toivotan reservin upseerien työlle täällä jatkuvaa menestystä.

Sipi Siljamäki.

Kolportöörit kiertueella

Perjantaina 13 pnä neljä allepainettua »hätävään» miestä suuntasi laina-auton nokan vierailuohjelman mukaisesti kohti Nurmesta. Välillä pysähdyimme polttoainetäydennystä varten Kolin Ylämajalla ja Nurmekseen saavuttiinkin sitten hyvissä voimissa. Nurmekseen saavuttuamme ilmoitimme olemassaolostamme sikäläisen kerhon johtokunnan jäsenelle, vänrikki Lauri Hurmerinnalle, joka saapui meitä vastaanottamaan. Illaksi oli järjestetty kerhoilta, jonka isäntänä oli luutnantti Reino Laukkanen. Suoritimme matkaeväiksemme varatun ohjelman, johon sisältyi mm. esitelmä ja elokuvaesitys. Lisäksi käytiin keskustelua esille tulleista asioista.

Lauantaina olimme kerhon ja Yhdyspankin vieraina, missä tilaisuudessa vaihdoimme ajatuksia toiminnan suuntaviivoista.

Sunnuntaina klo 14 oli vastaanavanlainen tilaisuus Lieksan Sarkalassa. Isäntänä toimi paikallinen reserviupseerikerho puheenjohtajansa luutnantti Aulis Pitkäsän komennossa. Sarkalasta siirryimme Pankakosken tehtaan virkamieskerholle, missä isäntänä toimi luutnantti E. Berner. Sieltä lähdimmekin hyvissä ajoin kohti Joensuuta, jonne saavuimme pikkutunneilla.

Maanantai-iltana oli Ilomantsin vuoro, missä vastaanavanlainen tilaisuus oli järjestetty Kansallistalolle. Isäntänä oli täälläkin paikallinen kerho puheenjohtajansa kapteeni P. Karttusen johdolla. Ilomantsilaisten hyvästä harrastuksesta mainittakoon esimerkkinä, että tilaisuuteen oli eräs upseeri saapunut 60 kmn takaa. Virallisen ohjelman lisäksi keskusteltiin innokkaasti myös hirvenmetsästyksestä. Yöpimeällä suunnattiin taas matka Joensuuhun.

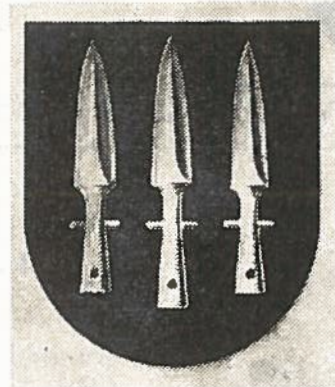
Tiistaina oltiin Outokummussa, missä paikallinen kerho oli järjestänyt vastaanavanlaisen tilaisuuden. Kerhoilta pidettiin kaivoksen virkamieskerholla. Paikallinen kerho ja sen puheenjohtaja kapteeni Yrjö Kettunen huolehtivat isännyydestä.

Keskiviikkona oli Joensuun vuoro, jolloin kokoonnuttiin Yrittäjäkerholla ja nähtiin teatteri Tapiossa elokuva »Rykmentin murheenkryyni».

Torstaina kävimme Tohmajärvellä, missä tilaisuus oli järjestetty kunnantalolle. Kahvitarjoilusta nautittiin Canthin majatalossa.

Vierailuretkemme päätepiste oli Kiteen seudun reserviupseerikerho perjantaina. Kiteellä yövyimme vierailumme päätteeksi ja nautimme makoisista saunan löylyistä ja pöydän antimista. Kerhoillassa oli ennätysellinen määrä jäseniä mukana aina Kesälahtea myöten ja innostus suuri. Isäntinä olivat kapteeni V. Nevalainen ja yliluutnantti Salmi. Lauantai-aamuna palasimme Joensuuhun, josta retken johtaja klo 10.40 junassa matkusti Helsinkiin.

Retki oli sekä vieraille että isännille antoisa ja tulitiin sellaiseen tulokseen, että tällaisia vierailuja olisi suoritettava vähintään kerran vuodessa, koska yhteydenpito muuten on hankalaa ja ohjelman saaminen kerhoissa tuottaa hankaluuksia. Merkillepantavaa oli, että Nurmeksen kerhossa oli eniten nuoria mukana ja osanottomäärä oli muutenkin huomattava. Outo-

kummussa oli myös osanotto runsas, mutta ennätyskellisin se oli kuitenkin Kiteen kerhossa, joka oli viimeinen kohteemme. Retki antoi monia hyviä viitteitä, joita kerhojen toivotaan soveltavan käytäntöön.

Kiitos vieraanvaraisuudesta!

B. I., E. R., A. K., P. K.

Hengelliselle veljespiirille

Kaikkien maiden puolustusvoimissa on kysymys kurinpidosta kautta aikojen ollut vaikeimpia ongelmia ja tästä kysymyksestä on tehty monta tutkielmaa ja annettu ohjeita kurinpidon käytännöllisestä soveltamisesta sekä rauhanajan palveluksessa että sodan-aikaisessa taistelutoiminnassa.

Samaa kysymystä on meidänkin maassamme paljon pohdittu. Pohdinnan tulokset on aikanaan meille reservin upseereillekin opetettu ja opetetaan edelleen, sikäli kuin muutoksia entisiin ohjeisiin tehdään.

Emme tässä enempää puutu itse kurinpitokysymykseen, mutta tahtoisimme kuitenkin korostaa sitä, että eräänä hyvin tärkeänä ja oleellisena tekijänä tässä asiassa on kansakunnan keskuudessa vallitseva suurempi tai pienempi Good-Will-mieliala upseeriston ja muiden kansalaisten välillä. Onhan nimittäin täysin tunnettua, että eri maissa esim. järjestysvallan kurinpidon onnistuminen riippuu siitä mielialasta, mikä vallitsee kansan ja järjestysvallan suhteissa.

Ilmeistä lieneekin, että eräänä tekijänä tämä sama perustotuus koskee myöskin upseeriston mahdollisuuksia kurinpidossa. Sen vuoksi onkin tärkeätä, että upseeristo jo rauhan aikana pystyy antamaan itseltään kansalleen voimakkaan, suosiollista mielialaa luovan kuvan ja käsityksen. Tällä tavoin rakentuu myötämielisen suhteen pohja, joka hälventää monet estot.

Eräänä vaikuttimena tällaisen myötämielisen suhteen luomisessa upseeriston ja kansan välille on mm. hengellisen toiminnan ylläpitäminen reservin upseeriston omassa keskuudessa. Suomen kansan parhaimmisto sen kaikissa yhteiskunnallisissa asemissa on pohjaltaan uskonnollismielistä ja antaa hengelli-

selle elämäkatsomukselle kiistattoman hyväksymisensä. Tätä samaa hengellisen elämän korkealle arvostamista löytyy ilahduttavan runsaasti myös reservin upseeriston keskuudessa.

Olisi väärin ryhtyä tätä pyhää ja kallista asiaa käyttämään mainos- ja propagandamielessä. Yhtä väärin olisi salata ja peittää reservin upseereiden hengellisen elämän tarve. Reservin upseeri ei myöskään saa arkailla tarpeen vaatiessa julkisesti tunnustaa ja osoittaa olevansa etsijä Jumalan totuuden tiellä. Sellaisella tunnustamisella me parhaiten lujitamme omaa uskoamme ja rakennamme lujia siteitä kansamme syviin riveihin.

Tässä mielessä RUHT lämpimästi kehoittaa reserviupseerikerhoja jatkamaan keskuudessaan hengellistä toimintaa ja Jumalan totuuksien etsimistä sopivan papin, upseerin tai maalilkkoveljen johdolla. Missä tällaista työtä rehellisesti ja koruttomasti on tehty, siellä on yleensä saatu pian todeta työosan levenevän ja mielenkiinnon syttyvän asiaa kohtaan.

Muistakaamme aina, että »usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta». (Room. 10: 17)

Veljellisin terveisin

Suomen Reserviupseeriliitto ry.

Hengellinen toimikunta (RUHT)

Sihteeri kapteeni Artturi Vuorimaa

Elämän kysymyksiä pohtimaan

Maailmankuulu lääkäri-psykologi Paul Tournier viimeksi suomenkielellä ilmestyneessä kirjassaan »Ihmisen parantamisesta» toteaa, että nykyajan elämäntempon määrää tuotanto ja raha. Tämä aika suosii loogillista (älyperäistä, johdonmukaista) ihmistä ja usein sysää syrjään intuitiivisen (sisäis-näkemyksellinen) mietiskelevän, syvällisen ihmisen kiivaassa elämän kilpailussa. Nykyaika suosii nopeasti toimivia, realiteetin ihmisiä, mutta jättää heidät pintapuolisiksi ja vain ulkonaisia asioita harrastaviksi ja siten sisäisesti köyhiksi. Syvempi elämän ongelmien pohdinta jää suorittamatta. Tästä syystä nykyelämä tuo mukanaan paljon ristiriitoja ihmissieluihin ja ihmisten keskinäisiin suhteisiin. Kylmä järki ja itsekkäät vaikuttimet ohjaavat ihmisten toimintaa. Seuraus on, että hermoparantolat saavat yhä enemmän hoidettavia. Ihmisen uudistuminen on välttämätön, se voi tapahtua vain Jumala-suhteen uudistumisen tietä. Näin Tournier.

Ihminen jää sisäisesti köyhäksi ja pinnalliseksi, jos häneltä puuttuu aatteet ja ihanteet. Moni reservin upseeri on kokenut syvähenkistä elämää isänmaanrakkauden syttyessä kerran sydämeen. Nyt se ehkä palaa vain kytemällä sydämen syvyydessä. Ehkä jonkun kohdalla Jumala on saanut puhua, ja sydän kaipaa elävämpää Jumala-suhdetta. Keskuudessaamme toimii hengellinen veljespiiri, jonka kuukausikokouksissa pohditaan ajan ja iäisyyden kysymyksiä. Hengellinen veljespiiri tahtoo koota upseeriveljiä yhteisissä tutkisteluissa rakentamaan Jumala-suhdettaan. Pinnallisuus ja pintapuolisuus katoaa siellä, missä Jumalan sanan ja Hengen valossa päästään näkemään Jumalan valmistama pelastus. Saadaan rauhaa ja iloa sydämeen. Tule siis mukaan hengellisen veljespiirin tilaisuuksiin, ehkä siellä Jumalan sana saa sinua rikastuttua.

O. Krogerus

Itsenäisyyspäivän vietto Pohjois-Karjalan piirissä

- Joensuu.* Klo 10 jumalanpalvelus kirkossa.
Klo 18 kunnianosoitus sankarihaudoilla, soitukulkue kaupungin halki kirkkoon.
Klo 19 juhlahumalanpalvelus kirkossa. Saarnaa kirkkoherra Olavi Vuorela. Liturgeina khra, luutn. O. Krogerus ja past., luutn. T. Pukkila.
- Lieksa.* Klo 10 jumalanpalvelus kirkossa, jonka jälkeen seppelten lasku sankarihaudalla. Puhuu pastori Vaaramo.
Klo 19.30 itsenäisyysjuhla Sarkalassa. Puhuu everstilutnantti evp. H. Linnapuomi.
- Kitee.* Klo 10 jumalanpalvelus kirkossa.
Klo 11.30 sankarihaudoilla käynti.
Klo 13 itsenäisyysjuhla Seurojentollossa. Puhuu kapt. R. Wegelius.
- Nurmes.* Klo 10 jumalanpalvelus kirkossa.
Klo 14 itsenäisyysjuhla kauppalan kansakoululla. Puhuu khra, luutn. Koivisto.
- Ilomantsi.* Klo 10 jumalanpalvelus kirkossa.
Klo 12 käynti sankarihaudoilla.
Klo 19 itsenäisyysjuhla Kansallistallossa. Puhuvat kapt. Simo Vainio ja luutn. A. Koljonen.

KUNNIAVARTIO

Kunniaavartio, vahvuus 4 miestä, asetetaan mm. sankaripatsaalla toimeenpantaviin seppelenlaskutilaisuuksiin.

Kunniaavartiolla on paraatipuku.

Kunniaavartio seisoo kapeassa haara-asennossa (kantapäiden väli 25 sm), lakki päässä ja käsineet kädessä, upseereilla miekka olalla lepoasennon edellyttämällä tavalla.

Kunniaavartio ei paikalleen mennessään eikä muulloinkaan suorita kunnianosoituksia.

Kunniaavartio astuu paikalleen parijonossa miekat olalla. Kunniaavartion vaihdossa vanhaan vartioon kuuluvat astuvat pitkän askeleen takaviistoon ulospäin ja uudet astuvat näiden tilalle. Kun uusi vartio on paikallaan, vanha vartio vie miekan olalle ja poistuu samaa tietä kuin uusi vartio tuli.

Paikalliset olosuhteet voivat jossain määrin aiheuttaa muutoksia edellämäinnittuun järjestykseen jonkin varusesineen puuttumisen tai lukumäärän takia,

Pohjois-Karjalan piirin »Kulta Arpa»-arpajaisten arpajaistoimistona toimii Joensuun Tilitoimisto, Joensuu, Torikatu 25 (luutn. Kalevi Mannerheimo), puh. 2127, asunto 3058, joten arvat postitetaan tämän toimiston toimesta kerhoille ja kerhot vastaavasti hoitavat arpajaisia koskevat asiat tähän toimistoon.

Arvat toimitetaan kerhoille lähetetyn tilauksen tai kerhojen jäsenmäärän mukaan. Myyntiaika 20. 1.—19. 3. 1954, mutta kerhojen on palautettava myymättä jääneet arvat piirin arpajaistoimistoon viimeistään 1. 3. mennessä, että niitä ehditään tarjota vielä muille. Arvoista velotetaan mk 150:— kappalehinnan mukaan ja hyvitetään voittokantojen mukaan.

Reserviupseeriliiton jäsenmerkkejä

saatavana Koivula Oy:stä mk 275:— kpl. Jäsenkortit esitettävä. Liiton jäsenmerkki jokaisen reservin upseerin tunnuksiksi.

Niitä reservin upseereita, jotka eivät vielä ole suorittaneet v:n 1953 jäsenmaksua kerholla, kehoitetaan tämä velvollisuus suorittamaan viipymättä, sillä Reservin Upseeri-lehden v:n 1954 tilausaika on jo kässillä. Postisiirtotili 81669.

Viimeinen joulukuun radiolähetys talvisodan jouluyönä

Joskus kuulee radiosta esityksen, jonka mielellään tallettaisi kirjoitettunakin. Amerikkalaisilla on eräs tällainen radion esitys, joka on julkaistu painettuna moneen kertaan yhä uudelleen. Se on lisäksi Suomesta radioitu. Jouluaattona 1939 amerikkalainen kirjailija W. L. White, käytyään talvisodan rintamilla, kertoi Helsingistä käsin vaikutelmiaaan Amerikan radiokuuntelijoille. Radionsa ääressä päätti silloin Robert Sherwood, kuulu näytelmäkirjailija, kirjoittaa Suomen talvisotaa käsittelevän näytelmän »Yö ei saa tulla».

Hyvät radionkuuntelijat!

Täällä W. L. White puhuu teille tänä jouluyönä Suomesta, siitä maasta, mistä taru joulupukista ja ja hänen poroistaan on kotoisin. Porot vetävät tänäkin yönä pulkkaansa Pohjois-Suomessa, kuljettaen tavaraa tämän pienen kansakunnan armeijalle, joka taistelee painakseen takaisin maahan pyrkivän suuren armeijan. Mutta jos osa joulutarinoistamme alkoi Suomesta, tämä on myös se maa, missä joulu loppuu, sillä sen armeijoiden linjojen takana on tuo suuri maa, missä ei enää ole joulua ja missä muistotkin siitä pian hämmenevät. Juuri tästä syystä voin kertoa teille tänä yönä viimeisestä joulukuusesta, palattuani rintamalta eräästä Suomen armeijan etulinjojen komentopaikasta. Vaikka teillä on Amerikassa tänä yönä monia kauniimpia joulukuusia, pitkiä ja komeita, välikyvin koristein ja juurellaan pinottain joululahjoja, uskoisin Teidän pitävän omistanne vielä enemmän, kun kuulette tästä urhoollisesta ja alakuloisesta viimeisestä pikku joulukuusesta aivan sen maan rajalla, missä joulu loppuu.

Me olisimme ehkä löytäneet tämän viimeisen joulukuusen ilman opastakin kulkemalla kohden suurten tykkien kaukaista ääntä. Kun tämä ääni pian läheni, jätimme automme ja astelimme syvässä lumessa kieturtelevaa polkua kohden korkeata kuusikko. Lumi kimalteli kuutamossa kuusten oksilla. Kuusikossa olivat tykit. Polku johti ohi toisen linjan kaivantojen, ja joskus meidän oli astuttava syrjään hevosen vetämän reen tieltä, jolla vedettiin etulinjassa oleville miehille kiehuvan kuumaa keittoa. Nyt meidän käskettiin kävellä eteenpäin hyvin hiljaa. Me puhuimme kuiskaten ja sivuutimme kohtia, missä tykinammukset olivat kyntäneet syvältä valkeata lunta. Lopulta tulimme etulinjan komentopaikkaan. Täällä ollut upseeri tervehti meitä väsyneellä äänellä, sanoen, ettemme voineet mennä eteenpäin, koska tämä metsä oli vasta eilen otettu takaisin venäläisiltä, joiden linjat olivat vain muutaman sadan metrin päässä, ja hänen miehillään ei vielä ollut riittänyt aikaa turvallisten asemien kaivamiseen. Edessämme ei ollut mikään tavallinen rintamalinja, vaan ainoastaan muutamana konekivääripesäke, ja matala kaivanto, niin että siellä ei ollut turvallista edes ryömiä kenenkään, joka ei ollut nähnyt sitä ensin päivänvalossa. Mutta ehkäpä tahtoisimme astua alas hänen korsuunsa, puhutella hänen miehiään ja katsoa heidän joulupuutaan.

Korsu oli syvällä lumen ja maan alla ja sitä lämmitti pieni kamina. Väsyneitä miehiä makasi lattian havuilla, ja kun he nousivat tervehtimään meitä, saatoimme himmeän lyhdyn valossa nähdä, että heidän kasvonsa olivat uupuneet ja parrakkaat. Upseeri selitti, että taistelut olivat olleet kovia ja vihollinen

monin kerroin ylivoimainen, niin että taistelun välissä ei ollut juuri aikaa muuhun kuin nukkumiseen.

Me kysyimme häneltä, mitä miehet saivat joulunateriaksi, ja hän kertoi, että he saivat pakkinsa täyteen paksua, kuumaa hernekeittoa, missä oli sekä lammasta että sikaa, ja sen kanssa leipää ja leivälle paksulta voita. Jälkiruoaksi he saivat puuroa sokeerin kanssa. Ja sitten jouluksi armeija oli lähettänyt neljä joulukinkkua, jotka leikattaisiin viipaleiksi ja syötäisiin leivän kanssa.

Hän sanoi, että meidän tuli muistaa useiden rekkuormien tulleen tänne saakka lastattuna pelkillä joululahjoilla miehille — heidän vaimojensa kutomia lämpimiä villapaitoja ja sukia tai kotona leivottuja piparkakkuja ja joulutorttuja, joista joka miehelle riitti jotakin.

Me kysyimme, koska ulommaisissa konekivääripesäkkeissä olevat miehet saivat joululahjansa, ja hän sanoi, että ei ennen huomista, mutta se ei miehiin niin paljon koskenut, koska jokainen tiesi, mitä varten hänen oli oltava siellä ja mitä on tehtävä, eikä kukaan varmastikaan haluaisi olla missään muualla, ja koska tämän maan kansa pitää joulua niin suurella arvossa, jokainen vie sen sydämessään mukanaan.

Sitten kysyimme, saisimmeko omalla riskillämme ryömiä heidän luokseen ja antaa heille tuomiamme savukkeita ja makeisia. Hän pudisti päätään, sanoen, että jos pitäisimme ääntä ja vetäisimme venäläisten tykkitulon puoleemme, hän voisi menettää jonkun miehistään ja se ei ollut mukava asia jouluyönä.

Mutta huomenna nuo miehet saivat lahjansa tässä korsussa ja myös joulukuusi säästettäisiin heidän katseltavakseen. Pienoinen joulupuun oli pystytetty kamiinan lähelle. Miesten kömpelöt sormet olivat sitoneet pieniä punaisia ja valkoisia kynttilöitä sen oksiin. Upseeri sanoi, ettei kynttilöitä voitu sytyttää, koska pommikoneet voisivat nähdä ne korsun kangaskaton lävitse. Vihreihin kuusenoksiin oli sidottu myös muutamia yskänkaramelletteja — sellaisia värillisellä paperilla päällystettyjä. Latvassa ei ollut kimaltelevaa lasitähteä, vaan ainoastaan paperista leikatut joulupukin kuva, siinä kaikki. Ei mitään »enkelinhiuksia», ei kiiltäviä palloja, ei sähkökynttilöitä — saatte olla hyvin iloisia siitä, että oma joulukuusenne tänä iltana on niin paljon hienempi.

Me kysyimme upseerilta, kuka oli lähettänyt nämä koristeet, ja hän kertoi ystävällisesti hymyillen, että ne olivat eräältä hyvin pieneltä tytöltä, jonka isä oli etulinjassa tänä yönä, ja koristeiden mukana oli tullut tytön äidiltä kirjelappunen, jossa selitettiin, että tyttö ei voinut ymmärtää, miksei isä tullut edes jouluksi kotiin ja oli itkenyt katkerasti, kunnes hänen annettiin lähettää nämä pienet koristeet, niin että isällä olisi ainakin oma joulukuusi. Tätä varten joulukuusi säilytettäisiin korsussa kunnes mies tulisi takaisin etulinjasta huomenna.

Kun siis tänä iltana katsotte viimeisen kerran omaa hienoa joulukuustanne ennen kuin sammutatte sen kynttilät, minusta tuntuu, että pidätte siitä vielä enemmän kuultuanne tästä alakuloisesta kaikkein viimeisimmästä pikku joulukuusesta, joka ei saanut edes kynttilä-parkojoan sytytyksi sen takia, että sitä vastassa oli maa, missä ei ole joulua. Radiolähetys jatkuu nyt New Yorkista . . .

Liiton puheenjohtajan sanat

Suomen armeija on kansanarmeija. Reservin upseerien muodostama sodanaikainen päällystö on siinä koko kansan pienoiskuvana samalla tavalla kuin ali-päällystö ja miehistökin. Kehitys kulkee siihen, että reservin upseerikunta yhä laajemmassa määrässä edustaa eri yhteiskuntaluokkia sekä ammatti- ja toimialoja. Miten suuresti tällainen asiointi armeijassa vahvistaa keskinäistä luottamusta ja yhteenkuuluvaisuuden henkeä, on sanomattakin selvä. Rauhan aikana taas on reservin upseeristo yksi tärkeimpiä siteitä, mitkä yhdistävät puolustusvoimat muuhun yhteiskuntaan. Miehet, jotka rauhan aikana ymmärtävät toistensa tarpeet ja vaatimukset, varmasti taajuavat ne sodankin päivinä.

Tällainen keskeinen asema puolustusjärjestelmässämme tuo mukanaan myös velvollisuuksia jo säännöllisten olojen vallitessa. Suomen Reserviupseeriliiton tarkoituksena onkin reservin upseerien ammatillisena yhdyssiteenä luoda toiminnallaan oikea käsitys upseerikunnan merkityksestä ja sen jäsenten velvollisuuksista. Liittomme tehtävänä mm. on myös edistää jäsentensä pysymistä puolustuslaitoksen kehityksen tasalla huomioonottaen kansainväliset sopimukset.

F. E. Sillanpää on talvisotamme aikoina syntyneeseen marssilauluunsa lyhyesti ja sattuvasti tiivistänyt maanpuolustuksen tärkeimmät tavoitteet: kansallisen vapauden säilyttämisen, laillisen yhteiskuntajärjestyksen ja yleisen järjestyksen turvaamisen sekä rajojen puolustamisen. Tämä on edelleenkin maanpuolustusasiain ytimenä. Sitä eivät ole muuttaneet myöhemmät kansainväliset sopimuksetkaan. Pariisissa 10. 2. 1947 solmittu rauhansopimus on lähinnä rajoittanut ainoastaan puolustuslaitoksen toimintaa ja vahvuutta. Moskovassa 6. 4. 1948 allekirjoitettu ystävyys- ja avunantosopimus taas asettaa maaillemme maanpuolustuksen suhteen vieläpä nimenomaisia velvoituksia. Sanotaanhan tämän sopimuksen 1. artiklassa:

»Siinä tapauksessa — — — Suomi uskollisena velvollisuuksilleen itsenäisenä valtiona tulee taistele-

maan hyökkäyksen torjumiseksi. Suomi kohdistaa tällöin kaikki käytettävissään olevat voimat puolustamaan alueensa koskemattomuutta maalla, merellä ja ilmassa ja tekee sen Suomen rajojen sisäpuolella — — —»

20-vuotisen toimintansa merkkipäivän kunnioittamiseksi julkaisee Suomen Reserviupseeriliitto juh-lajulkaisun »Peruskalliomme — Maanpuolustus». Siinä käsitellään, luonnollisista syistä, maanpuolustuksen kannalta nykytärkeitä asioita. Julkaisu on samalla omistettu Suomen Reserviupseeriliiton kunnia-puheenjohtajan, Suomen Marsalkka, vapaaherra C. G. Mannerheimin muistolle. Hän oli se maamme jyrk-vä peruskallio, mihin maanpuolustuksemme nojautui. Hän myös loi yhtenäisen upseeriston, mikä jatkuvasti tulee pysymään puolustuslaitoksemme kulmakivenä.

Pimeimpinä aikoina, vaaran ja koettelemusten hetkinä, maamme reservin upseerit pyrkivät olemaan sen luottamuksen arvoiset, mitä Suomen Marsalkka eri tilanteissa heille osoitti. Hänessä henkilöityi ritari peloton ja nuhteeton, jonka urhoollisuus, mielen suuruus vaarassa ja jalous voiton hetkellä, epäitsekkyys sekä uskollisuus maataan ja velvollisuuttaan kohtaan viitoittavat velvollisuuden tien myös hänen aseveljilleen.

Tämä juh-lajulkaisu pyrkii vallitsevina vakavina aikoina osaltaan kiinnittämään huomiota maanpuolustusasiaan. Sitä koskevat kysymykset ovat sotiemme jälkeen jääneet varsin taka-alalle, vaikka niiden pitäisi kuulua itsenäisen kansakunnan elintärkeisiin, ensisijaisiin probleemoihin, joita ei saa sivuuttaa väheksyvällä välinpitämättömyydellä tai hiljaisuudella.

Kaikkivaltiaan kädessä ovat kansojen kohtalot. Menneet ajat todistavat kuitenkin, että Suomen pieni kansakunta, tunnollisesti täyttäen asemansa velvoitukset ja luottaen ainoastaan itseensä, voi luottamuksella käydä tulevaisuutta kohden. Perusedellytyksen tähän muodostavat vain sellainen maanpuolustus-henki ja tulevaisuudenusko, jotka ilmenevät elävissä toissa ja toimissa.

**Ruoka- ja Sekatavara-
kauppa Eino A. Turunen**

sekä PIKA-BAARI

Lieksa, puh. 84

T:mi S. Kotilainen

Lieksa, puh. 81

**Lieksan Kirja- ja Paperi-
kauppa Oy**

Lieksa, puh. 20 ja 414

Pielisjärven Osuusliike r.l.

Lieksa

Everstiluutnantti J. Jarkka:

Hengen tulet palavat suomalaisen upseeriston keskuudessa

Kreivi, serafimiritari, »yksi valtakunnan herroista», jalkaväen kenraali — varsin ansioitunut mies ilmeisesti. Kiinnostanee kuulla erään toisen kenraalin jälkimaininta tästä sotilaasta. — hän harrasti innoilla pyhien kirjoitustemme tutkimista.» Kyseessä oli kolmesta Tawast-veljeksestä nuorin, Henrik nimeltään, joka kuoli 1841. »Kaikki on hyvää, mitä Jumala tekee», lausui hänen Carl-veljensä, everstiluutnantti. Vanhin veli Torsten, eversti, kylvi sanan siementä Savon prikaatin miesten mieliin. Eräs hänen aikalaisistaan ja oppilaistaan oli everstiluutnantti Samuel Möller, Suomen upseerikoulutuksen isä. Näillä Jumalaa kunnioittavilla upseereilla oli mainehikkaita edeltäjiä, erityisesti karoliinien joukossa. Kenraali Carl Gustav Armfelt oli sotahistoriassa tunnetuin. Pari maaherraa, toinen eversti, toinen kenraali, sekä useita muita sotilaita tapaamme 1700-luvulla n.s. pietistien joukosta.

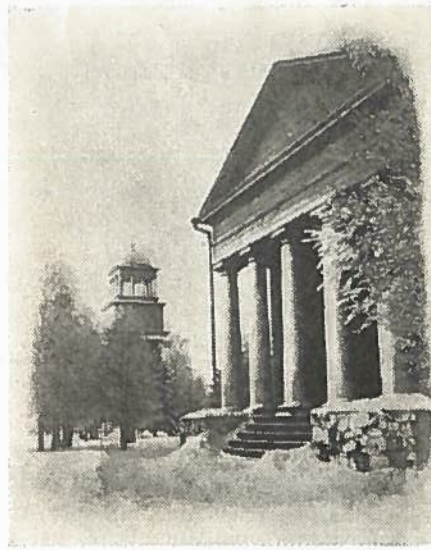
Samaa uskoa löydämme myöhemmältäkin ajalta. Itsenäisyytemme alkuvuosilta tunnemme kenraali K. Wilkaman, Haminan kadetteja kuten kenraali R. Waldenkin, josta ennen kuolemaansa tuli »Jumalan köyhä lapsi». Jääkäriupseereita oli eversti Heikki Nurmio, itsenäisen Suomen kadetteja eversti V. Valtanen. Tässä on mainittu muutamia jo iankaikkisuuteen siirtyneitä uskon veljiä.

Väitetään, että sivistynyt nykyaikainen ihminen ei voi uskoa Raamattuun. Kun prof. V. A. Heiskanen luetteli joukon kuuluisia luonnontieteilijöitä, jotka ovat eläneet Raamatun sanan varassa, Newton, Pascal, Max Planck ym., hän jatkoi: »Tässä seurassa kehtaa kyllä olla.» H. G. Wells ja entinen jumalankieltäjä August Strindberg joutuivat tunnustamaan Kristuksen pelastamiseksi. Sotilas saa omasta ammattikunnastaan todeta, että Kristuksen saatossa on heitänkin ollut, ja on tänäänkin.

Suomalaisia sotilaita on todellisuudessa kuulunut ja kuuluu Kristuksen saattoon, he eivät ole mitään pyhimystarujen henkilöitä. Mutta yksikään ei ole siinä saotassa kulkenut arvonsa perusteella, vaan arvottomuutensa. On saanut nähdä, että jotakin puuttuu, jotakin on vinossa. Vaikka ulkonaisesti olisikin täysin yhteiskuntakelpoinen, löytyy sisältä jotakin keltovotonta — ehkä vihaa, kateutta, huonoja ajatuksia. On helppoa työntää syrjään oman huonoutensa arvostaminen. Mutta Jumala ei anna rauhaa. Ja jonakin päivänä selviää: »Minä olen se mies — se syntinen mies.»

Näitä veljiä on sekä upseerien että aliupseerien joukossa. Melkein kaikissa suurissa ja useissa pienissä varuskunnissa kokoontuu viikottain hengellisiä keskustelupiirejä. Ei voida puhua suurista herätyksen roihuista, mutta sen verran on tulen liekkejä, että Jumalan työt selvästi näkyvät. Keskustelupiirit liittyvät upseeriliiton alaosastoihin eivätkä ole eristäytyneet miksiäkään omaksi yhtymäkseen. Ovet ovat avoinna jokaiselle upseerille, joka haluaa tulla mukaan. Mainittakoon, että aliupseerien joukossa on toiminta samanlaista.

Mitä sisältää tämä upseerien hengellinen liikehtiminen? Ensinnä herää kysymys, onko se muunnuttua isänmaallisuutta. On ja ei ole. Isänmaallisuus ei pelasta Jumalan tuomiolla ketään, ei ansioituneintakaan sankaria. Mutta kristillisyyks luoo silti isänmaallista mieltä. Jumalan sana käskää täyttämään yhteiskunnalliset velvollisuudet tarkasti, ja se antaa vielä voimaa siihen. Lainkuullisuus on Jumalan herkitäsmän omantunnon kautta saatu lahja. Isänmaallisuus uskon seuraamuksena kestää hyvin muun isänmaarakkauden rinnalla. Se näkee sekä oman kansan että

muitten ansioita, mutta myös rikkomuksia hakien parannusarmoa Jumalalta eikä kirpeästä ihmisarvostelusta. »Mikä on totta Heidelbergissä, voi olla huonopila Jenassa», tämä ei päde Jumalan asioissa.

Kaikista hyvistä ja isänmaata hyödyttävistä seuraamuksistaan huolimatta on kristillisyyden ydin toisaalla. Ydin on, kuten jo on tuotu esille, ihmisen keltovotmuudessa Jumalan edessä. Kysytään, eikö ole liikaa vaatia tavallista kunniallista kansalaista parjaamaan itseään. Miten on — onko tuttavapiirissämme yhtään sellaista, jonka haluaisimme asettaa pyhimyksenä muille malliksi kaikissa suhteissa? »Ei kukaan ole suuri kamaripalvelijansa silmissä», tämä on totuus. Kun muistamme, että Jumala arvosteleekin myös tekojen ja ajatusten perustelut, ei jää muuta tulosta rehellisestä itsetutkistelusta kuin tuo vanha: »Minä olen se mies — se syntinen mies». Puolustelu on itsepetosta, ja siksi se niin usein onnistuu.

On vain yksi ulospääsy tuosta syntisyydestä. Voimakas tahto ei auta, korkea moraalit ei riitä, suuri hyveellisyys sortuu surkeasti. Vanha, epämoderni vastaus on sekä nykyaikainen että arkipäiväisen todellinen. Jeesus Kristus on kärsinyt ja kuollut ristillä. Hänen verensä puhdistaa syntisen. Ja Hän on noussut ylös haudastaan ollakseen voimana armahdetulle, mutta edelleenkin kiusausten alaiselle syntiselle. Meitä on siis kahdenlaisia ihmisiä: syntisiä, jotka saavat ottaa vastaan anteeksiannon, joka päivä, ja syntisiä, jotka eivät halua ottaa sitä vastaan yhtään kertaa. Muita lajeja ei ole. Joku voi luulla olevansa muita parempi, mutta se on erehdys. On vain niitä, jotka yrittävät itse nostaa itseään niskasta, ja niitä, jotka rukoilevat Kristusta nostamaan ja pelastamaan.

Usko on uskon eikä tiedon asia. Historia ja luonnontieteet osoittavat, että tieto on liian alhaalla yltääkseen uskon alueella. Ihmiskunta on elänyt maan päällä ehkä kymmeniä miljoonia vuosia. Olisipa kummaa, jos yksityinen ihminen pystyisi muutamassa kymmenessä vuodessa tulkitsemaan miljoonien ja jälleen miljoonien vuosien salaisuudet. Vähät ymmärtää toukka Suurkirkon seinässä Engelin arkkitehtuuria, vielä vähemmän koko Suurtorin ympäristön monumentaalista ajatusta. Mutta ihminen kuvit-

Vuoksen Sähkö Oy

Lieksa, puh. 131

Yli 60 v. yksityisyritteliäisyyttä

Myymlöitä
Lieksan
kauppalassa

Myymlöitä
Pielisjärven
kunnassa

LIEKSAN KAUPPA OSAKEYHTIÖ

telee voivansa analysoida Luojaansa — ja syyttää siten Luojaan kun luodun järki ei yllä perille saakka.

»Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani», sanoo Jeesus Myötäily ei auta. — Joko — tahi. Joko ollaan maailman orjia tai Kristuksen orjia. On kuvittelua ajatella, että voi elää kristillistä elämää haluamatta tulla lähelle Kristusta. Yhtä suurta kuvittelua on ajatella, että elävä kristitty olisi vapaa kiusauksista ja lankeemuksista.

Ingersoll pilkkasi Raamattua toistasataa vuotta sitten tarmokkaasti ja — myönnettäköön — inhimillisesti katsoen vilpittömässä mielessä. Kuka lukee Ingersollia tänään? Raamattua luetaan yli 1000 kielellä. Haeckscher väitti 1899, että kohta ihminen tietää kaikki. Max Planck sanoi 1942, ettei tiede koskaan tule pääsemään määrätyn, nyt vielä näkymättömissä olevan rajan yli. Koulufysiikassa opetettiin, että materian summa on muuttumaton. Nykyajan atoomitutkijat ei loppujen lopuksi pysty sanomaan mitään ehdottoman varmaa. Muuttumattomana on pysynyt vain yksi. Raamattu, naurettu, pilkattu, vihattu, tuomittu Jumalan sana. Tämän Raamatun totisimpia väitteitä on, että lause: »jokainen tulee autuaaksi omalla uskollaan», on eräs ihmiskunnan suurimpia valheita.

Näitä kysymyksiä pohditaan upseerien — ja myös aliupseerien — hengellisissä keskustelupiireissä. Sovellutukset arkielämän moninaisuuteen ovat luonnollisesti etualalla. On saatu nähdä, että miesten kesken voidaan pohtia kristinuskon suuria salaisuuksia ja käytännöllisiä pulmia sekä asiallisesti että avomielisesti. Korvaamattomaksi eduksi on ollut, että toiminta heti alusta pitäen on liittynyt sotilaspapiston työhön ja niveltyy se siten yhteisen kansankirkkomme ja sen seurakuntien elämään. Arvostelemisenkin aihetta on ja arvostelua esitetään. On kuitenkin ero sillä, että revitään ja pilkataan, ja sillä, että nöyryydessä ja rakkaudessa osoitetaan puutteita, joihin yhdessä haetaan Jumalan parantavaa ohjetta.

Näin on Jumala antanut vuosikymmenien ja vuosisatojen kylvön näinä aikoina jälleen nousta oraalle puolustuslaitoksessa kuten on tapahtunut muuallakin kansamme keskuudessa. On lupa toivoa, että niin reservin kuin vakinaisen väen upseerit voivat tavata toisensa Jumalan työmaalla. Kristillisen Ylioppilasliiton opintonsa päättäneet jäsenet, »YKY:n ystävät», ovat tehneet siunauksellista raivaustyötä. Ehättämällä Jumalan suunnitelmien edelle saa isänmaan ystävä vaatimattomasti yhtyä Saarijärven Paavoon: »Vaikka koettaa, eipä hylkää Herra».

Kannatusyhdistyksen toiminnasta

Suomen Reserviupseeriliiton tarkoituksena on mm. ylläpitää jäsenissään maanpuolustuksellista henkeä, luoda toiminnallaan oikea käsitys maan upseerikunnan merkityksestä ja sen jäsenten velvollisuuksista sekä pyrkiä liittämään piiriinsä maan reservin upseerit. Täten maanpuolustuksellinen henki ja ajattelu-tapa pyritään heidän välityksellään siirtämään edelleen laajoihin kansamme kerroksiin.

Kansallinen ajattelu-tapa on saatava sille kuuluvaan asemaan ja on sitä edelleen kiihköttömästi kehitettävä sekä ylläpidettävä. Näin ei kuitenkaan ole vielä asianlaita, vaikka tällainen ajattelu-tapa onkin uudelleen syntyneessä kaikissa vastuuntuntoisissa kansalaisissa. Kansallisen maanpuolustushengen ylläpitämisen ja kehittämisen tulee olla ennen kaikkea juuri reservin upseerien eräänä tärkeimpänä tehtävänä.

Liiton ja kerhojen toiminta kohdistuu ensisijassa jäsenistöön, sodistamme kärsimään joutuneisiin reservin upseereihin sekä heidän omaisiinsa ja kaatuneiden reservin upseerien perheisiin. Erityisen huomion ansaitsevat toiminnot, joilla nuorempi reservin upseeripolvi pyritään saamaan joukolla mukaan kerhojen työhön. Lisäksi on tarpeen järjestää sopivia tilaisuuksia myöskin tätä toimintaa tukeville kannattajille.

Toiminnan mahdollistaminen vaatii kuitenkin määrätty taloudelliset edellytykset, joita tällä hetkellä ei vielä ole, mutta jotka on pyrittävä luomaan. Sen vuoksi Suomen Reserviupseeriliiton Kannatusyhdistys r.y., joka perustettiin v. 1951 Suomen Reserviupseeriliitto r.y:n tukijärjestöksi, vetoaa nyt toistamiseen maanpuolustuksellisen ajattustavan omaksumiseen liikkeisiin ja laitoksiin, säätioihin ja yksityisiin henkilöihin luodakseen, pääasiassa juuri tämän kannatuksen turvin, Suomen Reserviupseeriliitolle sen tarvitsemat taloudelliset edellytykset.

Alhaisin jäsenmaksu kannatusyhdistyksen yksityiseltä jäseneltä on mk 500:— vuodessa. Kaikkia kerhojen jäseniä kehoitetaan hankkimaan ainakin yksi kannatusjäsen (nainen tai mies) kerhoilleen. Esim. upseerien rouvat.

Heino Pitkänen Oy

Joensuu - Torikatu 24 - puh. 2785

Ilomantsin vapaussodan sankaripatsas.

KUU HOHTAA ÄANETÖNTÄ VALOAN
KUN TALLILYHTY POJAN UNISEN.
MUT SUUREEN, VALKOISEHEN UNELMAAN
ON KYLAT POLVISTUNEET HANKEHEN.
TAAS LIEKIT KYNTTILÖIDEN LEPATTA

JÄ TÄHTISEULAT TYÖSSÄÄN AHKEROI.
KUN KARAVANIT HIEKKAULAPPAA
KÄY LUMIPATSAAT YLI HANKIVYÖN,
JÄ JOULUVIRSI KORKEUTEEN SOI.
KUN KYPSAT TÄHKÄT VAINIOILLA YÖN,

Einari Vuorela.

Lippu

Älä luovuta lippua väriin käsiin!

Venäjän vallan aikaisista joukko-osastoistamme tuli tunnetuimmaksi Suomen kaarti, joka laski syntynsä vuodesta 1812 ja hajoitettiin viimeisenä suomalaisista joukko-osastoista v. 1905. Suomen kaarti sai ensimmäisen lippunsa v. 1829, jolloin keisari Nikolai I korotti silloisen Helsingin opetustarkka-ampujapataljoonan kaartin arvoon. Lippu vihittiin ja luovutettiin kaartille syyskuun 18. päivänä sanottuna vuonna. Lippua vihittäessä piti Suomen kaartin silloinen pastori Carl Henric Ingman puheen, josta seuraavassa eräitä ajatuksia.

Sydämemme sykkäävät iloisesti tänä hetkenä, jolloin saamme nähdä keskellämme hulmuamassa tämän uljaan sotalipun. Olkoon tämä lippu uskollisuuden, rohkeuden ja rakkauden elävöittävä vertauskuva! Muistuttakoon lippumme meitä velvollisuudestamme uskollisesti palvella maata ja kansaa. »Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä sinulle elämän kruunun annan», sanotaan sanassa. Rohkaskoon lippumme meitä myös olemaan urhoollisia — ei vain sodassa, vaan myöskin kaikissa rauhan toimissa. Meiltä kysytään todellista urhoollisuutta kamppaillessamme omia kiusauksiamme ja heikkouksiamme vastaan. Mutta innoittakoon lippumme meitä myös rakastamaan kaikkea sitä, mikä on meille kallista ja pyhää sekä täällä ajassa että ikuisuudessa. Veljet, sotilaat,

huolehtikaa siitä, että mikään tahra ei lippua saastuta. Voi teitä, jos sallitte tapahtua sen, että lippumme joutuu väriin käsiin tai tallataan jalkoihin. Ruokoilkaamme Jumalalta armoa ja voimaa puolustamaan lippumme kunniaa ja sen symbolisoimia elämänarvoja niin, että jälkipolvetkin saavat niittää siunauksen. — — —

Lippu on tunnus ja vertauskuva.

Vanhan ajan sotamerkit.

Historian tietämän mukaan käytettiin jo vanhalla ajalla sivistyskansojen keskuudessa erilaisia sotamerkkejä, joiden avulla taistelun kulkua johdettiin. Näissä sotamerkeissä kuvattiin eläinaiheita, joista tavallisimmat olivat lohikäärme, jalopeura, kotka j.n.e.

Keskiajan baneerit.

Keskiajalla oli yleisessä käytössä poikkitankoon kiinnitetty sotamerkki, jota kutsuttiin baneeriksi. Tämän sotamerkin ympärille kokoontui taisteluun lähtävä sotajoukko. Keskiajan lopulla baneerista tuli varsin yleinen tunnusmerkki, jollaista käyttivät yksityiset ruhtinaatkin, kaupungit, liitot, killat j.n.e. Näistä tällaisista baneereista ovat kansallisliput sittemmin vähitellen kehittyneet.

Nykyisten sotalippujen synty.

Jo keskiajalla alettiin baneerien ohella käyttää varsinaisiakin lippuja. Niiden käyttö oli runsaampaa kuin nykyisin, jolloin sotalippuja on vain yksi kutakin joukko-osastoa kohti, eikä aina niinkään. Aikaisempina aikoina sotalippu otettiin mukaan taisteluunkin innoittamaan joukkoja ja näyttämään »tietä» voittoon. Nykyisin sotalippuja kannetaan vain paraateissa. Useilla Suomen entisillä ja nykyisillä joukko-osastoilla on ollut ja on yhä kauniit, kuuluisat ja kunniakkaat liput. Mainitkaamme vain esim. Viipurin Rykmentin, Porin rykmentin, Suomen Kaartin, Jääkäريلippu ja Uudenmaan rakuunain liput.

Suomen kansallislipun historiaa.

Ruotsin vallan aikana Suomessa käytettiin Ruotsin lippua, Venäjän vallan aikana taas Venäjän lippua. Kuitenkin meillä Venäjän vallan loppuvuosikymmeniä vakiintui epäviralliseen ja osittaiseen salaiseen käyttöön suomalainen lippu, jonka värit yleensä olivat sininen ja valkoinen. Topelius suositeli juuri näitä värejä Suomen lipun väreiksi, vaikka onkin muistettava, että jo ennen Topeliuksen aikaa nämä värit olivat jossain määrin käytännössä lipuisia. Niinpä Suomen Kaartin lipussa vuodelta 1829 esiintyivät sininen ja valkoinen. Vasta Suomen itenäistyttyä maamme sai virallisen kansallislippunsa. Siniristilippu vahvistettiin 29. p:nä toukokuuta 1918 ja on siitä saakka vapaan Suomen tunnusmerkki ja niitten elämänarvojen vertauskuva, jotka ovat kansallemme luovuttamattomat ja kalliit.

»Todellinen kunnia sekä itse- ja velvollisuudentunto ovat hyvien upseerien eroittamattomia ominaisuuksia.»

Kenr. H. Roos RUK 37. kurssijulkaisussa.

»Terästäköön mieltänne tietoisuus reserviupseerikunnan tärkeästä merkityksestä ja tehtävästä ja valautukoon sen kautta arkielämäännekin korkea isänmaallisuuden ja yhteisen edesvastuun tunne.»

Suomen Marsalkka Mannerheim RUK 31. kurssijulkaisussa.

Joensuun Reserviupseerikerhon urheilutoiminnasta v. 1953

JOENSUUN SEURAKUNTIEN

Itsenäisyysjuhla

ITSENAISYYSPAIVÄNÄ 1953

Klo 18.10 Kunniakäynti sankarihautoilla

• 18.20 200 soihtua käsittävän soihtukulkueen marssi hautausmaalta kirkkoon reittinä Kauppakatu—Sairaalakatu—Kirkkokatu

• 19.00 JUHLAJUMALANPALVELUS Joensuun luterilaisessa kirkossa

Ohjelma:

Urkusoolo, Virsi 462: 1—7, Alkutilurgia, Virsi 465, Juhlapuhe, Kirkkoherra Olavi Vuorela, Juhlavirsi 367: 3, Kuorolaulua, Päättösliturgia, Virsi 170: 1, 4.

Uruissa tir. J. S. Ristiharju, liturgiina khra O. Krogerus ja past. T. Pukkila, avustaa Joensuun ja Pie-lisensuun Kirkkokuorot sekä Joensuun Nuorten Kuoro (n. 100 laulajaa) johtajina kanttori Toivo Kuvialainen ja opettaja Juho Räsänen.

Joensuun Reserviupseerikerho r.y.
Hengellinen veljespiiri

Pikkujoulu

Yrittäjäkerhossa joulukuun 16 p:nä klo 19 Joensuussa.

Tavanmukainen jouluaaton jumalanpalvelus ja kunnianosoitus sankarihautoilla Joensuussa.

17 Joensuun res.ups.kerhon urheilutoiminta sujui vuosi sitten tehdyn suunnitelman mukaan. Tosin »myöhäsyksyn kilpailu» siirtyi Pohjois-Karjalan res.ups.piirin ensimmäiseksi kilpailuksi, muttei se vaikuttanut ainakaan heikontavasti kerhon kilpailutoimintaan. Suunnitelman ulkopuolella pidettiin lisäksi yksi harjoituskilpailu, mutta se sai niin pienen osanottajamäärän, että luovuttiin sellaisien järjestämisestä toistaiseksi, niin tarpeellisia kuin ne olisivatkin.

Ilahduttavana piirteenä urheilutoiminnassa yleensä on ollut osanottajamäärän melkoinen nousu edelliseen vuoteen verraten, saatiinhan kerhostamme tärkeimpiin kilpailuihin jo tusina täyteen, vieläpä ylikin osanottajia.

Yhteistyö Outokummun kerhon kanssa jatkui edelleen, ja olivat kilpailut kireät, jos kohta kerhomme voittikin neljästä yhteenotosta kolme, vielä em. piirikilpailuissa viisimiehisen joukkueen keskiarvolla kolmen keskiarvoa vastaan.

Urheilutoiminta alkoi 8. 3. -53 Onttolassa pidetyillä maastokilpailuilla n.s. »Talvitoimintakilpailulla», jossa oli kartanluku ja hiihto. Ratamestarina toimi kapt. Jorma Kortelainen. Joensuulaiset sijoittuivat ja saivat pisteitä kerhon 1953 mestaruudesta kilpailtaessa seuraavasti:

2. vänr. A. Könönen	10 pist.
6. kapt. A. Koivusalo	9 »
7. vänr. J. Soila	8 »
— kapt. J. Kortelainen	8 » ratamest.
11. ltn. A. Virrankoski	7 »
12. yliltn. J. Leppänen	6 »
13. ltn. O. Hakkarainen	5 »
14. vänr. E. Rintala	4 »
15. inskapt. K. Salminen	3 »
16. vänr. P. Nykänen	2 »
18. vänr. P. Parviainen	1 »
19. kapt. O. Mäkelä	1 »

Outokummun kerhoi voitti joukkuekilpailun ajalla 4 t. 29 min. 22 sek. Joensuun kerhon 5 t. 43 min. 53 sek. vastaan.

Seuraavat kilpailut järjestettiin Outokummussa 31. 5. 53, ratamestarina ltn. H. Tenhamo. Kilpailut kuuluivat n.s. »Kolmen kerhon kilpailuihin», joissa nyt ensi kertaa oli Outokummun kerho mukana neljäntenä. Joukkuekilpailun voitti Joensuun kerho pistemäärällä 174,6, toisena oli Outokummun kerho 232,2 pisteellä, kolmantena Lieksa—Pielisjärven kerho pistemäärällä 309,6 ja neljäntenä Nurmeksen kerho 444,7 pisteellä.

2. vänr. P. Parviainen	10 pist.
3. maj. E. Sirola	9 »
5. kapt. A. Koivusalo	8 »
6. ltn. O. Hakkarainen	7 »
15. ltn. A. Virrankoski	6 »
17. vänr. A. Könönen	5 »

Joensuulaiset olivat vuorossa järjestää seuraava yhteenotto Outokummun kerhon kanssa ja tapahtui se 20. 9. -53 Härkivaaran maastossa, ratamestarina vänr. A. Könönen. Joukkueena olivat joensuulaiset jälleen ylivoimaisia 245,7 pisteellä Outokummun 472,6 vastaan. Erikoisuutena kilpailuissa oli se, että miehet tulivat maaliin ainakin yhtä määrin kuin uintikilpailuista.

Sijoitukset ja pisteet:

1. maj. E. Eirola	10 pist.
2. kapt. J. Kortelainen	9 »
3. kapt. A. Koivusalo	8 »
— vänr. A. Könönen	8 » ratamest.
4. vänr. J. Soila	7 »
8. kapt. J. Kuokkanen	6 »
9. vänr. K. Parviainen	5 »
12. inskapt. K. Salminen	4 »
13. ltn. O. Hakkarainen	3 »
17. ltn. K. Mäkelä	2 »
18. vänr. E. Pitkänen	1 »
19. ltn. A. Virrankoski	1 »
20. vänr. P. Nykänen	1 »

21 Vuoden viimeisistä kilpailuista 11. 10. -53 muodostuikin sitten suurimmat Pohjois-Karjalan res.ups.kerhojen keskeisistä yhteenotoista. Nykyisin Pohjois-Karjalassa vaikuttavista res.ups. kerhoista olivat mukana kaikki muut paitsi Ilomantsin ja Nurmeksen kerhot, ja osanottajiksi oli kaikkiaan ilmoittautunut 56 res.upseeria, vaikkakin heistä syystä tai toisesta jäi saapumatta kymmenkunta. Tohmajärven kerho oli isäntänä ja maj. M. Virmakoski vastasi kilpailujen järjestelystä tottuneesti. Joensuun kerho oli mukana parhaalla joukkueellaan ja saavutti melko

ylivoimaisen voiton, vaikkakin isäntäkerho hyvän kartanluvun ansiosta jälkin vain 18 min. On otettava huomioon, että joensuulaisilta laskettiin 5:n ja muilta 3:n kilpailijan keskitulos. Joensuun kerhon aika oli 1.52,03, 2. Tohmajärven kerho 2.10,16, 3. Lieksan kerho 2.14,13, 4. Outokummun kerho 2.20,36 ja 5. Kiteen kerho 2.13,15.

Joensuulaisten sijoitukset ja pisteet:

1. kapt. A. Koivusalo	10 pist.
2. kapt. J. Kortelainen	9 »
3. maj. E. Sirola	8 »
5. vänr. E. Pitkänen	7 »
7. vänr. T. Tuominen	6 »
8. vänr. A. Könönen	5 »
11. vänr. J. Soila	4 »
20. vänr. K. Parviainen	3 »
22. kapt. J. Kuokkanen	2 »
31. kapt. M. Kokko	1 »
35. vänr. P. Nykänen	1 »

Kun tarkastelee oheisia tuloksia, kiintyy huomio heti siihen, että kapt. **A. Koivusalon** nimi esiintyy jokaisessa kilpailussa ja aina alkupäässä. Hän uudistikin jälleen viime vuotisen mestaruutensa, saaden pisteitä, kun kolmen parhaan kilpailun tulokset huomioitiin, 27. Toiseksi sijoittui viime vuoden kolmonen, maj. **E. Sirola**, päästen samaan pistemäärään kuin Koivusalo, eli 27. Kolmanneksi selvisi kapt. **J. Kortelainen**, joka jäi edellisistä vain yhden pisteen saaden kasaan 26 pist. 4. vänr. **A. Könönen** 23 pist. 5. vänr. **Soila** 19 pist. 6. vänr. **K. Parviainen** 18 pist. 7. **A. Virrankoski** 14 pist.

Ns. tunnuspalkinnon saa kapt. **O. Mäkelä** suuriarvoisesta urheilutoiminnan tukemisesta ja mukana olost useimmissa kilpailuissa.

Vaikkakaan voimistelua ei lasketa urheilutoimintaan suoranaisesti kuuluvaksi mainittakoon tässä yhteydessä vielä Joensuun res.ups.kerhon voimisteluilloista. Kerho on vuokrannut Joensuun Lyseosta maanantai-iltaisain 1½ tunnin voimisteluvuoron alkaen klo 19.30. Voimisteluillat alkoivat lokakuun alusta ja kun osanottajia on ilmaantunut tyydyttäväsi, voidaan k.o. tilaisuudet pitää vakinaisina.

Tyydytyksellä mainittakoon vielä, että Joensuun res.ups.kerhon urheilutoiminta on saanut vakiintuneet puitteet, joihin se voi rakentaa lisää. Kuitenkin täytyy vielä tänä päivänä valittaen todeta se tosiasia, että nuori upseeripolvi ei vielä ole tarpeeksi runsaslukuisena esiintynyt kilpailuissamme, vaikka heitä Joensuussa ja sen ympäristössä on runsaasti.

Käsite Reserviupseerikerho

Reserviupseerikerhoille omak-suttu nimitys kerho on nykyinen toiminta huomioimalla harhaanjoh-tava. Tietosanakirjan mukaan kerho on huoneusto, jonka jäsenet yhty-vät määrättyssä huoneustossa seu-rustellakseen ja vaihtaaakseen aja-tuksia toistensa kanssa. Tosin ker-hojen toimintaan sisältyy edelläsa-nottukin, mutta niiden toimintaan niittyy paljon muuta tähän kerho käsitteeseen kuulumatonta. Reservi-upseerikerhot eivät myöskään ole urheiluseuroja, vaikka niiden oh-jelmaan kuuluu varsin huomattavana tekijänä erilaiset kilpailut jäsentensä ruumiillisen kunnan ke-hittäjänä ja ylläpitäjänä. Pääpaino tässä pyritään asettamaan massaur-heilulle. Kerhot eivät myöskään ole kristillisiä yhdistyksiä, vaikka niiden ohjelmaan sisältyy kerhojen työhön soveltuva hengellinen toi-minta. Kerhojen työhön kuuluu myös huoltotoiminta samanlaisena sivutuotteena kuin muutkin toi-mintamuodot. Ts. kerhot pyrkivät kehittämään, kasvattamaan, tuke-maan ja henkisesti vahvistamaan

jäseniään yhteiskunnan kaikissa ky-symyksissä, mitkä sääntöjen mu-toimaan on sallittua. Reserviupseeri-kerhot pyrkivät korostamaan jäsen-tensä vastuuta ihmisenä ja kansa-laisena. Kerhojen toiminta on py-rittävä suunnittelemaan niin, että se tuottaa kunniaa kerholle ja sen jäsenistölle. Tällaisen toiminnan tu-loksena on jäsenten korkea kansa-laiskunto ja isänmaanrakkkaus.

Upseerikerho käsite on tuttu, mutta ei sellaisenaan kohottava, jo-ten meille jää tehtäväksi kaikin kei-noin korottaa se uuteen arvoonsa kristillisenä, huoltavana, liikunnal-lisena ja isänmaallisuutta kohotta-vana yhdistyksenä, missä jokaiselle jäsenelle on tarjolla sopiva harras-tusala. Olkoon se tässä mielessä meille kaikille jatkokoulu ja hädän hetkellä tuki ja turva.

Vanhojen reservin upseerien teh-tävänä on tuoda nuorempi upseeri-polvi työhön mukaan ja osoittaa sille kerhotyön parhaat puolet. Älä anna lippua vieraan käsiin, vaan kohota se entistä korkeammalle.

Erkki Rouhiainen.

Itsenäisyyspäivän juhla-asuun kuuluu myös tavallisessa sivi-lipuvussa kunniamerkit.

(S.R.U.L:n kiertokirje n:o 5/53).

Kun on esiintynyt epätietoisuutta siitä, voidaanko juhlatilaisuuksissa, joissa on määrätty käytettäväksi kunniamerkkejä, kantaa niitä myös-kin siviilipuvuissa, ilmoitetaan ker-hoilte, että viime aikoina on Suo-messakin — kuten monissa muissa maissa otettu mainittu tapa käytän-töön. Käytäntö on ollut pääasiassa sotilaallisluontoisissa juhlatilai-suuksissa. Näin varataan kaikille halukkaille yhteiskunnalliseen ase-maan ja varallisuuteen katsomatta mahdollisuus olla »juhlallisesti» puettuna.

Reserviupseerikerhojen vuosijuh-lissa, Itsenäisyyspäivänä, Vainajien päivänä, puolustusvoimien lippu-juhlapäivänä, joukko-osastojen vuosijuhlapäivinä sekä sotilaalli-sissa hautajaistilaisuuksissa, yms. tilaisuuksissa, joissa on määrätty käytettäväksi kunniamerkkejä, on paikallaan käyttää kunniamerkkejä myös siviilipuvuissa. Näin muodos-tuvat tilaisuudet juhlavimmiksi ja samalla korostetaan yhteenkuulu-vaisuuden tunnetta.

Nuorille upseereille

Motto: »Tulevaisuus tulee kysymään meiltä jokaiselta kestävyyttä ja voimaa, uhrimieltä ja rohkeutta. Sitä kysytään erikoisesti nuorisoltamme. Teiltä jolkaiselta.» — Kenr. H. Roos RUK 43 kurssijulkaisussa.

Reservin upseerien omaa järjestötoimintaa ei liene nuorimman upseeristomme keskuudessa kyllin riittävästi huomioitu. Puuttumatta tämän kysymyksen syihin riittänee edelläesiintyneen ajatuksen tueksi se seikka, että omien kerhojemme toiminnassa nuorten esiintyminen muutamia poikkeuksia lukuunottamatta näyttää olevan varsin vaatimatonta.

Meidän nuorten on kuitenkin syytä muistaa, että upseerikoulutuksemme velvoittaa. Meidät on koulutettu sodanaikaisiin puolustusvoimain joukkueenjohdajien tehtäviin. Pahan päivän varalle ei kuitenkaan riitä pelkkä Reserviupseerikoulussa saamamme opetus, vaan meidän on muistettava itsensä kehittämisen ja itsekasvatuksen tärkeä merkitys myös siviililämässä. Tässä toiminnassamme on ainoa auttajamme Suomen Reserviupseeriliitto, joka pyrkii pitämään jäsenistönsä maanpuolustuksellisten kysymysten kehityksen tasalla. Reserviupseerikerhojen puitteissa on meillä esim. esitelmien, urheilun ja kilpailutoiminnan jne. muodossa tilaisuus vahvistaa tietojamme ja taitojamme, joita edustamillamme yhteiskuntaelämän aloilla siviilissäkin tarvitaan.

Me muistamme sen toveruuden, joka meitä RUK:n kurssi aikana toisiimme yhdisti. Sen ei tarvitse, eikä se saakaan päättyä viimeiseen kurssipäivään. Reserviupseerikerhoissa vallitsee se sama reipas sotilashenki, joka on RUK:lle niin leimaa-antavan ominaista. Kerhojen »vanhat parrat» ottavat meidät lämpimästi veljespiiriinsä, siitä saadaan olla varmat. Myös meitä tarvitaan reservin upseerien järjestötyössä. Aina vaihtuva, eteenpäin pyrkivä kehitys jättää helposti ajastaan jäljelle sen, joka vetäytyy syrjään.

Tutkikaamme itseämme. Olemmeko valmiit, jos pahat päivät tulevat?

Nuori vänrikki.

Joensuun ja ympäristön RESERVIN UPSEERI

Julkaisija: Joensuun Reserviupseerikerho r.y.
Toimitus: . . . Torikatu 33, puh. 2818 ja 2437.
Postisiirtotili: N:o 81 669
Päätoimittaja: Luutnantti Veikko Pekkarinen.
Toimitussihteerit: Luutnantti Erkki Rouhiainen
ja vänrikki Vilho Keskitalo.
Lehden tilaushinta: . . . 100 mk vuosikerta.

Upseerin käsikirjan

III osa

Arvoisa reservin upseeri

Tämän vuoden aikana valmistuu Upseerin Käsikirjan III osa (Joukkoja varten). Kirja käsittelee pääasiallisesti kivääripataljoonan, -komppanian ja -joukkueen taistelua niitä tukevien aselajien avustamina. Sen sisällitys on seuraava.

	Sivuja
Sotilasvala	2
I luku Maanpuolustuksen yleisiä perusteita	9
II » Joukkojen harjoituskokoonpano ja vahvuudet (uudet)	29
III » Lyhenteet ja taktilliset merkit (uudet)	16
IV » Tietoja johtamisesta	18
V » Tietoja tiedustelusta	18
VI » Tietoja hyökkäyksestä	61
VII » Tietoja puolustuksesta	60
VIII » Tietoja viivytyksestä	9
IX » Tietoja maahanlaskuntorjunnasta	5
X » Tietoja sissitoiminnasta	11
XI » Tietoja joukkojen siirroista	27
XII » Tietoja majoituksesta	7
XIII » Yleistietoja ampuma- ja tulitoiminnasta	24
XIV » Tietoja jalkaväestä	30
XV » Tietoja kenttätykistöstä	14
XVI » Tietoja ilmatorjunnasta	14
XVII » Tietoja pioneeritoiminnasta	24
XVIII » Tietoja viestitoiminnasta	11
XIX » Tietoja rannikkojoukoista	8
XX » Tietoja merivoimista	13
XXI » Tietoja ilmavoimista	12
XXII » Tietoja huollosta	38

Yhteensä 450

Kirjassa on paljon havainnollisia piirroksia (tärkeimmät moniväripiirroksia) ja valokuvia. Se on sidottu taipuviin kangaskansiin. Kirjan hinta on mk 750:—.

Kirja voidaan myydä kauttanne kaikille sitä halualle, mutta erikoisesti reservissä oleville upseereille ja aliupseereille, joille se maanpuolustusasian ja mm. reservin kertausharjoitusten kannalta on tarpeellinen.

Ensimmäiset tilaukset pyydetään tekemään 15. 12. 53 mennessä JoeSpE:lle, os. Joensuu, ja tämän jälkeen tarpeen mukaan. Suotavaa on, että tilaukset tehdään mieluiten täysin kymmenin kappalein siten, että Teille jää varastoonkin kirjoja tarpeettoman usein tapahtuvan postituksen välttämiseksi. Laskutus tapahtuu mieluiten tilausten yhteydessä JoeSpE:lle.

Jos lähetys jonkin tilaajan osalta siirtyy ensi vuoden alkuun, se aiheutuu kirjansitomien työruuhkasta joulukiireiden takia.

Upseerin Käsikirja 1950:n molemmat osat on myyty loppuun, joten niitä ei voi ainakaan toistaiseksi tilata.

Upseerin Käsikirja III:n asiamies

Kapteeni E. Vuorjoki

— Lieksan—Pielisjärven Reserviupseerikerho r.y.

järjestää varhaan tapaan kunniaavartion sankarihau-dalle jouluaattona klo 17.00—21.00. Vartioon halukkaita kehoitetaan ilmoittautumaan kerhon sihteerille.

KARJALAINEN KAUPPA-AITTA

ARVI A. LALLUKKA

Kauppak. 21. Puh. 3056. — Siltak. 10. Puh. 2629.

Karjalan Mallasjuoma Oy

Joensuu

Joensuun Kauppayhtiö

Torin laidassa, Koskikatu 5. Puh. 2484.

ASUSTEITA — KANKAITA — TURKIKSIA

KENKIÄ — saappaita, hiihtokenkiä,
käsi- ja ostoslaukkuja ym.

nahka- ja kumitaroita Teille edullisesti.

Oy. Joensuun Vuota- ja Nahkakomppania
Joensuu, Kauppak. 26, puh. 2132.

SUOMEN MAANVILJELIJÄIN
KAUPPA OY

Joensuu, Yhdyslinna.

Puh. 2707, 2708 ja 3190.

PÄÄLIIKE Pankkitalo. Puh. 2365
Pielishovin Kirjakauppa. Puh. 2044
Niinivaaran Kirjakauppa, Tiaisenk. 8. Puh. 2182
Suurteoksia edullisesti vähittäismaksuilla.

Joensuun Kirja- ja Paperikauppa

Tukkuliike

Paavo Hukkanen

Joensuu — Kauppahalli — Puh. 2126
HERKKU- ja RUOKATAVAROITA

Yrjö Wahlgrén Oy

Monipuolinen varasto naisten ja
miesten

ASUSTEITA,
kankaita ja lyhyttavaroita.

T:mi

Joensuun Putkityö

NEVALAINEN

Joensuu, Niskak. 20. Puh. 3158

Suorittaa vesi- ja lämpöjohto
sekä viemäriasennuksia

Itä-Suomen Kumi Oy

Joensuu — Kauppakatu 27
Puh. 2134

Linda Hukka Oy

Joensuu — Puhelin 2203

Sarvamaa Oy Tukkuliike

Joensuu, Kauppak. 20. Puh. 3338

Hyviin tuloksiin vievät urheiluvälineet ja
varusteet,
Muodikkaat ja miehekkäät asusteet muka-
vasti meiltä.

T:mi T. Julkunen

Siirtomaa-, ruoka- ja maitokauppa
Joensuu — Niskak. 11 — Puh. 2045

M. Kakkonen
URHEILUVÄLINEITÄ — ASUSTEITA

Joensuu, puh. 2124

AULIS AHO Kauppahalli Puh. 2077
ja 3094
Pankkitalo » 3334
JOENSUU Pielishovi » 3093

Hedelmiä ja ruokatavaroita

Lepoa silmille suovat hyvät silmälasit. Älkää
siis suotta rasittako silmiämme, vaan hank-
kikaa ajoissa sopivat silmälasit erikoisliik-
keestä.

JOENSUUN OPTIIKKA OY

Joensuu, Kauppakatu 27. Puh. 3193. —
Suomen Erikoisoptikkojen Liitto ry:n jäsen.

Joensuun Tavarakeskus Oy

Pääliike Kauppak. 18. Puh. 2668.

Sivuliike Siltakatu 6 Puh. 2172.

Reservinupseerit tervetuloa liikkeeseemme joulu-
ostoksille

Aikoessanne rakentaa asuin-, liike-, koulu-,
sairaala-, varasto- tai tehdasrakennuksia, toi-
vomme Teidän kääntyvän puoleemme.

Rakennamme urakalla tai laskuun ja teemme
suunnitelmia.

Rakennusliike Aaltio ja Eskelinen Oy

Joensuu, Kirkkok. 6. Puh. 2368